Kunningapoeg tõusis üles. Tema oli paksus metsas, tuulede koopa ligidal. Tuulede ema istus tema kõrwas, silmist paistis tigedus ja kätt tõstis wana naene ülespidi.

„Esimesel õhtal juba!“ ütles tuulede ema. „Seda mina arwasin! Oleksid sina minu poeg, küll sina kotti pugema peaksid!“

„Senna tema ka pugema peab!“ ütles surm. See oli üks musta tiiwadega mees, wikadiga käes. „Surnukirstu sisse peab tema pandud saama, aga ei mitte weel! Nüüd kirjutan mina aga tema nime üles, lasen teda ühe aea maa-ilmas kõndida, et patust pööraks, ennast puhastaks ja parandaks. Ükskord tulen mina aga tõeste. Mina tulen siis, kui tema mind ei oota; siis pistan mina teda musta kirstu sisse, tõstan oma pea peale ja lendan ülesse, selle tähe poole. Ka seal õitseb Paradiisi aid On tema hea ja waga, siis wõib ta sisse astuda. On aga tema mõtted ja tahtmised kurjad ja roojased ja tema süda täis pattu, siis wajub tema oma kirstuga sügawamale, kui Paradiisi aid wajunud on. Ja iga tuhande aasta takka toon mina teda kord tagasi, et tema weel sügawale wajuks, eht selle tähe peale saaks, selle hiilgawa tähe peale, seal ülewal!“

Kõik ei ole kuld, mis läigib.

Mõni mees, kes seda sõna ei usu, saab petetud. Aga üht teist sõna oleks ka tarwis ja seda peaks ka tähele pandama: „Mõni asi ei läigi mitte, on aga siiski kuld“. Kes seda mitte ei usu, see petab ennast weel sagedamini. Heast haritud põldus ja heast ülespeetud ametis on palju kulda, ja hoolas käsi leiab seda ja leiab selle kõrwas ka weel rahulist südant, ja hea südametunnistus ei läigi ka mitte, on aga rohkem wäärt, kui kuld.

Sagedast on just seal kõige wähem kulda, kus läiki ja kiitlust kõige rohkem on. Kes palju käratseb, sel on wähe julgust. „Ega see koer hammusta, kes palju haugub.“ Kes palju omast rahast räägib, sellel ei ole palju. Üks mees kiitles, et temal terwe külimit kuldraha kodu oleks. Kui tema seda näitama pidi, siis tõrkus kaua wasta. Wiimas tõi karbikese wälja, mida peusse peita wõis. Aga tema oskas ennast wabandada. Kulla külimit, ütles tema, olla weikem kui wilja külimit.

Huntide keskis peab huntidega hulguma.

See tähendab: Kes meeletumate seltsa sattub, peab nendega ka meletumaid tempusi tegema, kuida nemad teewad. Pane tähele: Ei! Sest esiteks ei pea sina mitte huntide seltsa minema, waid pead ennast nende teelt kõrwal hoidma. Teiseks,